

SI SOCIALISTISK • INFORMATION

SEPTEMBER 2007 • NR. 221 • 25. ÅRGANG

SYG PROFIT

Gyldne tider for private klinikker

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

SICKO • KAPITALISME OG KLIMAFORANDRINGERNE
NY 3F-FILM OM PRIVATISERINGER I ENGLAND • TYSK VENSTREFLØJ

SI

Fra redaktionen

Når valget kommer...

De seneste ugers rygter om et snarligt folketingsvalg er også blevet diskuteret i redaktionen på Socialistisk Information. Hvad skal vi skrive om, hvis valget kommer, og hvad nu hvis det alligevel ikke kommer?

Som månedstidsskrift må vi se i øjnene, at en valgkamp kører i et tempo, hvor vi er sat udenfor. Men vi kan og vil bidrage til en politisk oprustning, som giver aktivisterne i valgkampen fakta, argumenter og forståelse for de emner, der bliver afgørende for, at VK-regeringen kan væltes, og at venstrefløjen bliver styrket. I dette nummer sætter vi fokus på sundhedspolitik, i kommende numre behandler vi andre sider af den velfærdskamp, som vil præge efteråret på i hvert fald tre områder:

- I forbindelse med de kommunale budgetter handler det om at organisere brugere og ansatte omkring deres krav til budgetterne, at vinde gehør for, at de – helst sammen – strejker og på anden måde aktionerer for kravene.
- Den landsdækkende aktionsdag for velfærd, 2. oktober. Efter at plejepersonalet har sat strejkevåbnet på dagsordenen i velfærdskampen har vi et godt afsæt for at arbejde for, at det bliver en landsdækkende strejkedag, både på offentligt og private arbejdspladser.
- De offentlige overenskomstforhandlinger i 2008. Arbejdsplads-, fagforenings- og tillidsmandsmøder må følge kravenes gang fra arbejdsplads til forbundsledelser og sikre, at de ikke bliver udvandet undervejs.

Indsamling i hus

12.300 kroner. Det er slutresultatet på vores indsamling til de filippinske socialister i partiet Anak Mindanao, som under svære betingelser kæmper mod fattigdom og undertrykkelse på øen Mindanao. Bidraget vil uden tvivl være meget vigtigt i deres videre arbejde blandt øens beboere. Siden sidst har Valgkommissionen – mange måneder efter valget – konkluderet, at Anak Mindanao med over 2 procent af stemmerne genvinder sit mandat i parlamentet. Ifølge det officielle valgresultat fik partiet 324.433 stemmer.

INDHOLD

INDBLIK: SUNDHED OG MARKED

Gyldne tider for private klinikker 3

EN ADVARSEL FRA USA

Syge amerikanske tilstande 6

PER CLAUSEN OM SICKO:

»Et afsæt for den ideologiske kamp« 8

FOKUS

Syg profit 9

Mere end et Asmaa-problem 10

Stor debat om SAP-udtalelse 11

FRIT VALG ELLER FRIT FALD

Tatcherisme i slow motion 12

SOMMER-REPORTAGE

International Socialistisk Ungdomslejr '07..... 14

INTERNATIONALE NOTER

Frankrig, Sydafrika,
Peru, Palæstina, Tyrkiet, Irland 16

SAMLING PÅ DEN TYSKE VENSTREFLØJ

Die Linke
– Et nyt parti mellem håb og tilpasning 18

KAPITALISMEN OG KLIMAFORANDRINGERNE

Historiens største markedsfejl 21

KINA

Strejkebølge mod privatiseringer 26

DET SKREV VI FOR 25 ÅR SIDEN

Mobilisering mod racisme 27

SOMMER-REPORTAGE

International Socialistisk Ungdomslejr '07..... 28

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen (ansv.),
Bodil Rasmussen, Christina C. Nielsen,
Bertil Videt, Nina T. Andersen, Nicolai Bentsen
og Åge Skovrind.

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Stuðiestræde 24,1,1455 København K.
Telefon: 33 33 03 17 (læg besked på tlf. svarer)
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre. Introduktionspris: 50 kr. for
et halvt år (gælder kun for nye abonnenter)

Der kan tegnes abonnement ...

- 1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Stuðiestræde 24,1, 1455 Kbh. K,
- 2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
- 3) ved at sende en check til SIs adresse

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 3. september 2007

SI nr. 222 udkommer primo oktober 2007

ISSN 0108-1861

GYLDNE TIDER for private klinikker

Det bliver umuligt for det offentlige sundhedsvæsen at indfri regeringens løfter om en behandlingsgaranti på en måned. De private aktører gnider sig i hænderne og ser frem til øget indtjening, når ventetiden sænkes til 1 måned fra 1. oktober.

AF ÅGE SKOVRIND

Det kan ikke lade sig gøre. De offentlige sygehuse er ikke i stand til at overholde ventelistegarantien. Det er svært nok i øjeblikket, hvor der er en garanti på to måneder. Fra 1. oktober nedsættes garantiperioden til en enkelt måned. Dermed kan de private hospitaler og klinikker se frem til gyldne tider. Privatiseringen af sundhedsvæsenet får endnu en tand.

Socialistisk Information har talt med Henrik Quist, Bruno Jerup og Per Wille-Jørgensen. De er Enhedslistens repræsentanter i hhv. Region Midtjylland, Region Sjælland og Region Hovedstaden. Deres sammestemmende vurdering er, at ventelistegarantien er et godt politisk slagnummer for regeringen, men for det første er den ikke en fornuftig sundhedsfaglig prioritering. For det andet fungerer den som redskab for øget markedsførelse af sundhedsvæsenet.

Ventelistegarantien og patientens »frie valg« hører sammen. Når en patient er henvist til behandling, og ikke kan tilbydes behandling i det offentlige sygehusvæsen, kan han/hun vælge at lade sig behandle på private sygehuse og klinikker i Danmark eller på sygehuse i udlandet.

Ventetiden på to måneder skæres nu ned til en enkelt måned.

Ventelistegarantien blev indført af den borgerlige regering (med støtte fra Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne) i foråret 2002. Den 1. juli 2002 trådte de nye regler i kraft.

Amerikanske tilstande

Per Wille-Jørgensen er stænkt bekymret over udviklingen.

– Markedsgørelsen af sundhedsvæsenet stikker igen sit grimme fjæs frem. Vi ender med amerikanske forhold, hvor sundhedsvæsenet er opdelt i A- og B-niveau, frygter han.

– De private klinikker kan koncentrere sig om de simple behandlinger, hvor de ikke behøver at investere stort. De har ingen undervisningsforpligtelse, og hvis der opstår komplikationer, ryger patienten tilbage. På den måde skummer de fløden fra det offentlige.

– Jeg ser forkortelsen af ventetiden som et ideologisk tiltag, med det formål at underminere det offentlige sundhedsvæsen og give det private sundhedsvæsen mere vind i sejlene, siger Henrik Quist.

De eneste, der slikker sig om munden, er de private aktører, som investerer, mener han. Et nyt privathospi-

tal er på vej i Viborg, og på 5 andre klinikker planlægger man at udvide.

Han påpeger også, at henvisningerne til behandlingstilbud i andre dele af landet, i udlandet eller på private klinikker har ført til et omfattende administrativt arbejde.

– Der er opbygget et enormt bureaukrati omkring fritvalgsordninger, som kunne være brugt til noget mere fornuftigt.

I Region Midtjylland har arbejdspresset betydet, at patientvejledningen er tæt på sammenbrud:

– Det har meget svært ved at vejlede patienterne i det tempo, de henvender sig. Det kræver et enormt overblik, og de ansatte holder op. Risikoen for fejl bliver større, og flere kan finde på at søge over til useriøse, alternative behandlere.

Operationer på samlebånd

– Det bliver meget svært at opfylde den garanti, men fra politisk hold forsøger man at gøre det, fortæller Bruno Jerup om situationen i Region Sjælland.

Regionsrådet har besluttet at satse på de forholdsvis nemme operationer inden for ortopædkirurgi, dvs. skader eller medfødte og erhvervede lidelser i bevægeapparatet. Det handler ty-

Sundhed og marked

» Markedsgørelsen af sundhedsvæsenet stikker igen sit grimme fjæs frem. Vi ender med amerikanske forhold, hvor sundhedsvæsenet er opdelt i A- og B-niveau.

*Per Wille-Jørgensen,
repræsentant for Enhedslisten
i Region Hovedstaden*

pisk om knæoperationer, sportsskader m.v., som nærmest kan klares på samlebånd

Til formålet er oprettet en garantiklinik i Faxe, som skal barbere ventelisterne ned.

Bruno Jerup støtter dette initiativ, ligesom han også bakker op om et andet tiltag.

– Alle sygehuse får en bagstopperfunktion. Det betyder, at de får mulighed for at udvide deres funktioner ud over det planlagte. I praksis betyder det, at de fastansatte læger kommer til at lave overarbejde. Det er helt nyt, og mit indtryk er, at sygehuse er glade for det.

Takstsystemet

Betaling for overarbejde betyder ekstraudgifter, men alternativet er, at det offentlige skal betale for, at behandlingen sker i privat regi. Den afregnes efter de såkaldte drg-takster – diagnose-relaterede grundtakster. Takstsystemet betyder, at de private klinikker får en højere takst end det offentlige. Derfor er det en økonomisk fordel for regionerne, hvis de

selv kan løse opgaven. Også selv om der skal betales for overarbejde.

Bruno Jerup ser det som et nødvendigt forsøg på at danne en modvægt til de private klinikker, som står på spring, hvis de offentlige sygehuse ikke kan overholde garantien.

– Alternativet er et blomstrende privat marked, siger han.

I Midtjylland har man valgt den samme model.

– Det er en nødløsning, det er ikke Enhedslistens politik, fordi det kører

på overarbejde, men det er tvunget af omstændighederne, fordi alternativet var yderligere privatisering, forklarer Henrik Quist.

Problemet ligger altså ikke så meget i driftsomkostningerne. Regionerne får penge til det, de laver. Hvis de kan lave mere, får de flere penge.

Spørgsmålet er, om de kan lave mere. Det handler først og fremmest om mangel på personale.

Personalemangel

Ifølge Region Hovedstaden er der i øjeblikket 1.481 ubesatte stillinger i regionens sundhedsvæsen.

Et oplæg til regionsrådet kommer med 18 gode ideer til hvordan man kan skaffe det nødvendige personale. Forslagene spænder fra at få flere indvandrere i arbejde, over mere overarbejde, til at lokke de ældste medarbejdere til at blive et par år længere.

Forholdsmæssigt er manglen på personale meget større i Jylland. Her er problemet så stort, at det truer selve eksistensen af de små sygehuse.

Personalemanglen skyldes bl.a., at de private klinikker malker sygehuse for speciallæger.

Det bekymrer Per Wille-Jørgensen. Han nævner Gentofte Hospital som et grelt eksempel. Her vil tre ud af fem vagtbærende overlæger og to ud af tre afdelingslæger forlade afdelingen de kommende måneder.

Ifølge Dagens Medicin er især regionernes hospitalsplaner – som bl.a.

» Som situationen er nu, kan vi ikke undvære de private behandlinger. Det er vi nødt til at æde.

*Henrik Quist,
repræsentant for Enhedslisten
i Region Midtjylland*

» Man skal hellere gå den anden vej og sikre, at det offentlige sundhedsvæsen kan klare de behov der er og sikre de nødvendige behandlinger. Det vil udsulte de private klinikker.

*Bruno Jerup,
repræsentant for Enhedslisten
i Region Sjælland*

medfører lukninger af afdelinger og små sygehuse – godt på vej til at udløse en personaleflugt fra de i forvejen trængte sygehuse flere steder i landet. »Udviklingen styrker de fremstormende privathospitaler, som kan rekruttere både sygeplejersker og højt uddannede speciallæger, der forlader det offentlige sygehusvæsen i frustration«, skriver avisen.

Forkert prioritering

Selve ideen om en garanti for hurtig behandling hilses velkommen af Enhedslistens politikere. Men de mener, at den er skruet sammen på en forkert måde.

– Det er helt unuanceret, at der er en frist på en måned, uanset om det er livstruende eller mindre farlige sygdomme. Det kan få uheldige konsekvenser, siger Bruno Jerup, som mener at man burde differentiere ventetidsgarantierne.

Per Wille-Jørgensen er enig:

– I forhold til almindelige sygdomme er to måneder mere realistisk. Kræftsygdomme er en anden snak, men i forhold til f.eks. brok eller åreknuder er det overdimensioneret.

Han peger også på, at garantien sætter fokus på det, som er nemt at veje og måle, men at det fører til en skævvridning af prioriteringerne i sundhedsvæsenet. Taberne bliver dem, som lider af kroniske sygdomme på de medicinske afdelinger, og psykiatriske patienter.

Forsikringskunder

Forkortelsen af ventelistegarantien vil efter al sandsynlighed vil give flere kunder til de private klinikker, men deres hovedindtægt er forsikringskunderne.

– Det er et kæmpe marked, fordi en stor del af arbejdsstyrken er forsikret i dag. Klinikkerne kan lønne deres læger højere, fordi forsikrings-selskaberne betaler en højere takst. Privathospitalet Dalgas ved Herning siger, at deres gennemsnitspriser er på 125 procent af statens grundtakster, siger Bruno Jerup.

– Princippet om at patienten har en pose penge, som han eller hun kan tage med til en anden region, til udlandet eller til et privat hospital, har gjort hele systemet mere markedsorienteret. Operationen bliver en vare, som kunden kan købe, påpeger han, men kræver dog ikke ordningen afskaffet.

– Det vil være et svært synspunkt. Man skal hellere gå den anden vej og sikre at det offentlige sundhedsvæsen kan klare de behov der er og sikre de nødvendige behandlinger. Det vil udsulte de private klinikker.

Tag de ansatte alvorligt

Per Wille-Jørgensen peger på, at de aktuelle problemer først og fremmest skyldes regeringen. Mangel på arbejdskraft skyldes ikke mindst, at man har skåret ned på uddannelserne for år tilbage, påpeger han.

– Der er behov for at tilføre flere ressourcer, så arbejdspresset ikke er så hårdt, og de ansatte skal have en ordentlig løn. Der skal investeres i personalekompetance og videreuddannelse. De ansatte skal have et løfte om at deres problemer bliver taget alvorligt, siger Per Wille-Jørgensen.

Henrik Quist bakker op:

– Som situationen er nu, kan vi ikke undvære de private behandlinger. Det er vi nødt til at æde. Men vores politik er, at det offentlige bliver bedre og bedre. Vi skal nurse arbejdskraften og skabe løn- og arbejdsforhold, så det bliver attraktivt at arbejde.

– Der skal investeres i efter- og videreuddannelse, og uddannelserne skal være mere fleksible, bl.a. med meritordninger, så de lavest uddannede bliver løftet. Desuden er der behov for seniorordninger og andre tiltag, så folk bliver i jobbet, selv om man ikke kan løbe så stærkt mere.

Han fortæller, at Enhedslisten er gået i offensiven. Man kræver investeringer i nye og moderne sygehuse.

– Den typiske sygeplejerske bruger 30 procent til at lade sig transportere. Moderne byggeri kan komme en stor del af denne transporttid til livs. Tidssvarende sygehuse med moderne arbejdsgange vil alene på et stort sygehus som i Århus kunne spare flere hundrede stillinger, siger Henrik Quist.

En advarsel fra USA

SYGE

AMERIKANSKE TILSTANDE

Michael Moores nye film »Sicko« har netop haft Europa-premiere. Filmen udstiller det amerikanske sundhedsvæsen og de private sundhedsforsikringer. Den advarer andre lande mod at blive som USA og forsøger at vise amerikanerne en anden vej.

AF SIGNE HAGEL ANDERSEN

Filmen er karikeret og alvorlig, men også sjov. Specielt når der langes ud efter amerikanske korrupte præsidenter, der er bestukket af kapitalistiske medicinalindustri. Og når filmen slutter, at syge amerikanere redes af det cubanske sundhedsvæsen. Filmen er klart værd at se og et godt udgangspunkt for en debat om, hvor det danske sundhedsvæsen er på vej hen. Det kan stærkt anbefales at bruge den som led i Enhedslistens sundhedskampagne her i efteråret.

De onde sundhedsforsikringer

Hvordan er det kommet så vidt, at lægerne er blevet ansvarlige for, at patienter dør? Sådan spørger Michael Moore i »Sicko«, efter at have præsenteret sundhedsforsikringssystemet i USA.

I USA er der 50 millioner amerikanere, der ikke har en sundhedsforsikring. Der er 250 millioner amerikanere, der har. Filmen viser, hvordan de forsikrede amerikanere bliver snydt af forsikringsselskaberne. Selskaberne gør nemlig alt for at undgå at betale for kundernes behandling og medicin, hvilket fortælles igen gennem forskellige amerikaners personlige oplevelser.

Michael Moore undersøger sagen ved

at tage til det Hvide Hus i Washington, hvor adskillige præsidenter gennem historien er blevet bestukket med milliarder fra medicinalindustrien og forsikringsselskaber. De vil bevare sundhedssystemet som det er, hvor sundhed og sygdom skaber profit.

Advarsel

Videre i filmen tager Michael Moore til Canada, England, Frankrig og Cuba for at vise et alternativ, hvor sundhedsydelserne er gratis og tilgængelige for alle. Filmen skøjter hurtigt over landenes sundhedssystemer og gratisprincipper, uden at gå i dybden med de problemer, der ellers er. For det er ikke filmens budskab at gå i dybden med hverken det amerikanske sundhedsvæsen eller andre landes. Der kommer ikke tørretal, statistiker og fakta på bordet.

Filmens budskab er at vise, hvad private sundhedsforsikringer og privathospitaler medfører. Det er en advarsel til de lande, som stræber efter at ligne USA. Og på den anden side er filmens budskab at vise amerikanerne, at der er andre sundhedssystemer, hvor patienter ikke dør foran lægen, fordi de ikke kunne betale regningen. For profit må aldrig være en del af sundhedsvæsenet.

Budskabet er klart: Forsikringsselskaberne drives af onde mennesker,

der kun er ude på at skabe profit på sundheden. Og det politikerne, der ansvarlige for det. Konsekvenserne ses sort på hvidt, når læger må ringe til forsikringsselskaberne for at høre, om patienten er dækket, inden de kan foretage en behandling. Et eksempel i filmen er en amerikansk kvinde, der på grund af forsikringen må flytte sin syge datter fra et hospital til et andet. Resultatet er, at datteren dør på grund af flytningen. Hun når ikke at blive behandlet i tide.

Hjælp på Cuba

Filmen er før premieren blevet beskyldt for at give et ukorrekt og falsk billede af sandheden. I USA har modstandere forsøgt at forhindre filmen i at blive vist offentligt, den er blevet udsat for hård kritik, og Michael Moore har også flere retssager i vente. Filmen har, som hans andre film, skabt venner og fjender.

I »Sicko« hældes der er også godt med salt i såret, da Michael Moore tager tre frivillige hjælpearbejdere, der er blevet syge efter deres indsats efter angrebet den 11. september, til Cuba. Der får de gratis medicinsk behandling og kan købe billig medicin. De får muligheder, som de ikke har i USA.

Billedet er klart – USA' værste fjende har skabt et bedre samfund for sine syge og vil tilmed gerne

hjælpe de lidende amerikanske borgere.

Det frie valg?

I rejsen til England sammenlignes oplevelsen fra 11. september med situationen efter Anden Verdenskrig, hvor man valgte, at behandling skulle være gratis for alle. I USA fastholder politikerne befolkningen i frygten for flere angreb, hvor man prioriterer flere penge på bekæmpelse af terrorisme end på befolknings sundhed. Det provokerer – for hvad er det for politikere, der ikke vil tage sig af de borgere, der kæmper for deres land?

Samtidig betvivles den amerikanske drøm om den enkeltes frie valg og muligheder. For hvor har individet mest frihed? Er det dér, hvor man har et fælles finansieret sundhedsvæsen, hvor alle kan blive behandlet? Eller der, hvor man lader korrupte forsikringsselskaber tjene penge på sygdom og lader markedet bestemme, om sundhedsvæsenet er tilgængeligt?

Skræmmescenarium

Michael Moore besøgte Sønderborg sidst i august for at fremvise og debattere filmen. Han advarede danskerne om at gå den samme vej som USA. Profit må aldrig være en del af sundhedsvæsenet og privathospitaler og sundhedsforsikringer er ikke godt.

»Sicko« illustrerer på karikeret vis forskellen på USA og de europæiske landes sundhedssystemer. Vi ved, at at vores sundhedsvæsen ikke er så rosenrødt, som det ser ud i filmen.

Men »Sicko« kan sagtens bruges som et skræmmescenarium for fremtidens danske sundhedsvæsen – for er vi ikke allerede godt på vej derhen?

Privathospitaler og klinikker vokser frem de senere år, samtidig med flere får private sundhedsforsikringer. Kvaliteten i det offentlige sundhedsvæsen falder, kravet om effektivitet vokser.

Drukner i snak

Herhjemme har vi eksempler, som at ventelistegarantien på behandlinger i det danske sundhedsvæsen sænkes fra to til en måned her fra oktober. Her giver det frie sygehusvalg privathospitaler lov til at tage over, samtidig med det offentlige betaler.

Rigshospitalet har netop måttet skære stillinger væk, samtidig med, at der er arbejdskraftmangel. Regeringen lancerer en finanslov med overskud og giver kun midler til sundhedssektoren mod stigninger i

effektiviteten. Det drænedes sundhedsvæsen drukner i snak om milliardbeløb og sundhedspersonale, der klager over vilkårene. Samtidig falder borgernes tillid til det offentlige og færre vil arbejde i sundhedsvæsenet.

Langsomt vokser det private marked og bliver det eneste sted, hvor man kan forvente god behandling. »Sicko« viser hvor ekstremt det kan gå, og måske hvordan det danske sundhedsvæsen er om 20 år. Men endnu er scenariet fjernt fra den danske bevidsthed.

Dansk »Sicko«?

Som et supplement til debatten, og vil man se det danske sundhedsvæsen om måske bare 5 år, skal man se 3F's film »Frit valg – frit fald«.

Denne film viser, hvordan et drænet offentligt sundhedsvæsen i England skaber overbelægning, dårlig behandling og arbejdsvilkår. Der skabes A- og B-hospitaler – det offentlige med dets dårligdomme, og det private med god behandling, tid og ressourcer. Patienter med ressourcer vælger i højere grad det private. Personalet flygter, fordi deres faglige samvittighed ikke længere vil acceptere plejevilkårene i det offentlige. Samme historie kan opleves herhjemme, og vores øjne er begyndt at åbne sig for det.

Så måske der snart skal laves en dansk version af »Sicko«? Så vi kan begynde at få gjort noget ved det.

Signe Hagel Andersen læser til sygeplejerske og er medlem af Enhedslistens Hovedbestyrelse.

»Et afsæt for den ideologiske kamp«

Enhedslisten var med til den europæiske premiere på Michael Moores nye film »Sicko«, der hudfletter det amerikanske sundhedssystem. Socialistisk Information har spurgt MF Per Clausen, hvad der kom ud af det.

AF EGON ALTER

Hvorfor tog I til Sønderborg?

– Det gjorde vi ud fra det grundlæggende synspunkt, at udviklingen i Danmark går mod mere privatisering, og mod at den enkelte skal forsikre sig selv mod sygdom. Derfor var det interessant at hente mere information om USA, hvor et sådant system allerede fungerer.

– Og filmen bekræftede de forestillinger, vi allerede havde. Nemlig, at det amerikanske system skaber mere ulighed mellem dem, der har råd til behandling, og dem, som ikke har. Den anden pointe er, at det også i bund og grund er dybt ineffektivt. Der er en kamp mellem sygehusene, der skal redde liv, og forsikringselskaberne, der skal sørge for at udbetale mindst muligt, når folk bliver syge.

I Berlingske Tidendes dækning af arrangementet blev der spurgt til, om I mon var ovre for at hente inspiration til nye lovforslag. Hvordan kan Enhedslisten bruge filmen i den daglige politiske kamp?

– Enhedslisten kører netop nu en sundhedspolitisk kampagne, der handler om at alle skal have ret til gratis sundhed, og at det forebyggende arbejde skal være bedre. Filmene giver et godt udgangspunkt for den kampagne.

– Det skal ikke forstås sådan, at Michael Moore direkte har inspireret os til nye forslag. Vi havde allerede

en pakke, og den står vi ved. Her har vi taget udgangspunkt i den åbenlyse uretfærdige tandlægeordning, og bruger den som afsæt for en række krav.

– Men filmen giver et godt ideologisk afsæt, fordi den stiller spørgsmålet: Skal sundhed være den enkeltes eget problem, eller er sundhed fællesskabets ansvar? Det er det grundlæggende valg mellem en liberal og en socialistisk model.

Filmen handler om det amerikanske system. Hvilke paralleller ser du i forhold til det danske sundhedssystem?

– Herhjemme har vi en klar vækst i privathospitaler. De er gået fra at være et meget lille fænomen, til at være virksomheder, der både har store overskud og er i fortsat vækst. Samtidig kan vi se, at både virksomheder, og desværre også fagforeninger, laver private forsikringsordninger. For fagforeningernes vedkommende sker det ud fra devisen, hvis vi ikke kan sikre tilstrækkelig velfærd for alle, kan vi i det mindste sikre vores medlemmer. Derfor er der flere og flere overenskomster, hvor der er former for sundhedsforsikringer. I sidste ende er det alt sammen med til at undergrave den offentlige og gratis sundhed. Og det er usolidarisk, f.eks. har den arbejdsløse uden forsikring jo ikke noget alternativ.

– Man kan sige, at forandringerne kommer ad bagvejen, men det er også helt tydeligt i Lars Løkkes (Ven-

stre, indenrigs- og sundhedsminister, red.) politik. Hver gang han fremsætter et lovforslag, så fremmer det privathospitalerne. Et godt eksempel er kræftplanen, hvor det helt klart fremgår, at de private hospitaler skal løfte en større del af byrden. I det lange løb så underminerer det den offentlige sektor, ikke mindst fordi læger og sygeplejersker bliver trukket væk fra gratis sundhed til den private sektor.

– Og så er ironien også, at mens Danmark bevæger sig hen imod et amerikansk sundhedssystem, så sker det samtidig med, at USA kan være på vej væk fra systemet og på vej mod et mere kollektivt system. Simplethen fordi de er ved at finde ud af, at det ikke dur.

Lige til sidst, hvad syntes du om filmen?

– Den er et rigtig godt eksempel på, hvordan man laver holdningspræget film. Det er ikke strengt objektivt – Moore lægger ikke skjul på, at han har en mening med at lave filmen. Men den er både oplysende og så følelsesmæssigt engageret, at det hele glider lettere ind. Følelserne, når man f.eks. ser folk, der ikke kan få den behandling de burde have på grund af det privatiserede sundhedssystem, gør, at man måske følger Moore og hans søgen lidt længere, end man ellers ville have gjort. Det tror jeg godt, film og tv herhjemme kunne lære noget af.

Sicko har premiere i danske biografteater den 21. september.

SYG PROFIT

Hospitalerne er et af de områder, hvor regeringens snigende liberalisering har været mest effektiv.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Langsomt, men sikkert nærmer vi os amerikanske tilstande – uden at noget parti har behøvet forsvare det i en valgkamp, og uden at Folketinget på noget tidspunkt har stemt om det:

- private sygeforsikringer
- private hospitaler
- privat lægeuddannelse (80 procent af lægernes efteruddannelse er betalt af medicinalfirmaerne)

Men vi tilfører det offentlige sundhedssystem masser af penge, indvender regeringen. Problemerne skyldes, at behovene for behandling og især dyr behandling er uendelig.

Der er et gran af sandhed i dette. Men kun en smule, for det er nødvendigt at stille spørgsmålet: hvorfor er sundhedssektoren så dyr? Hvor forsvinder pengene hen?

Medicinalfirmaer scorer kassen

Et af svarene er, at en utrolig stor del af pengene forsvinder ned i lommerne på medicinalfirmaer og medicinske teknologifirmaer, som scorer nogle af kapitalismens højeste profitter, og som bruger millioner af kroner til samfundsmæssigt unyttige reklameomkostninger. De danske medicinalfirmaer bruger mere til reklame end til forskning og udvikling!

At medicin og medicinske apparater mm produceres af privatkapitalistiske firmaer, der skal tjene på det, medfører ikke bare et stort unødigt samfundsmæssigt dræn.

De private patenter på forsknings-

resultaterne betyder også, at megen medicin bliver unødigt dyr og aldrig når de fattige i Den Tredje Verden.

Patentsystemet hæmmer også udviklingen af ny medicin og behandlingsmetoder, fordi hvert firmas forskere holder på sine delresultater, som aldrig indgår i en fælles udvikling.

Når profitten og markedet får lov til at styre sundhedsvæsenet, bliver det unyttigt dyrt og mindre effektivt. Vi får hverken den forebyggelse eller den behandling, som det globale samfund faktisk har viden og ressourcer til. Profitten dræber.

Vores valg

Skal vi dreje udviklingen, kræver det en stribe sammenhængende initiativer:

- investeringer i det offentlige sundhedsvæsen, bl.a. så personalet ikke flygter til private hospitaler eller væk fra faget på grund af arbejdspresset
- investeringer i uddannelserne, så der er personale nok til alle dele af sektoren
- stop eksporten af patienter til de private sygehuse
- afskaf skattebegunstigelser af sygeforsikringer
- væk med forretnings- og forskningshemmeligheden i medicinalindustrien eller afskaf virksomhedernes ret til at trække udgifterne til udvikling og forskning, der er hemmelig, fra i skat
- genopbyg offentlig medicinpro-

duktion med udgangspunkt i Serum-instituttet med særlig henblik på hjælp til u-landene

- støt u-landenes kamp for retten til at bryde medicinalgiganternes patentrettigheder og producere og købe billig kopimedicin. Alt sammen skal ses som et led i kampen for et demokratisk sundhedsvæsen rensset for profit.

Det er krav, som naturligvis skal rejses i kommuner og Folketinget, men skal de for alvor blive realistiske, er hovedopgaven at opbygge en aktiv folkebevægelse bag dem. Det helt afgørende er de protester og de aktiviteter, der faktisk foregår:

- når lokalbefolkningen protesterer mod lukning af hospitaler
- når de ansatte kæmper for bedre løn- og arbejdsforhold
- når de ansatte protesterer mod nedskæringer og fyringer
- når der protesteres og organiseres solidaritetsaktioner mod medicinalfirmaernes udbytning af folkene i den tredje verden.

Her har vi på venstrefløjen en stor opgave med at støtte, både i de parlamentariske forsamlinger og udenfor. Men også udvikle forslag til, hvordan aktiviteterne kan blive stærkere, og hvordan de kan samles i en fælles bevægelse af ansatte og brugere som en del af en samlet velfærdsbevægelse.

31. august 2007

Forkortelse og mellemrubrikker foretaget af redaktionen.

Mere end et Asmaa-problem

Enhedslistens aktuelle krise handler ikke bare om en enkelt persons udtalelser til pressen. Det handler først og fremmest om, at Enhedslistens ledelse må træde i karakter politisk og organisatorisk.

SAP'S FORRETNINGSUDVALG,

Opbakningen falder i meningsmålingerne, mens vi hastigt nærmer os et valg. Medlemmerne melder sig ud i hidtil uset tempo, efter en lang periode hvor langsom vækst har vekslet med markant vækst i medlemstallet. Mange medlemmer har stødt på venner, kolleger eller familiemedlemmer, som siger, at »nu vil de ikke stemme

på Enhedslisten mere«. De fleste vil sætte et enkelt ord, et enkelt navn på årsagen til krisen: Asmaa. Så meget er rigtigt, at meningsmålingerne faldt tydeligt i første fase af Asmaa-debatten omkring islam, tørklæder og håndtryk. Da medieomtalen døde ud, rettede meningsmålingerne sig til normalen igen, men da Asmaas udtalelser om modstandsbevægelserne i Irak kom i pressen i løbet af

sommeren, var tendensen nedad igen tydelig i meningsmålingerne. Og det er den mest brugte begrundelse for udmeldelserne.

Forståeligt, men ikke klogt

Men kan Enhedslistens aktuelle problemer alene henføres til personen Asmaa? Nej. Det bliver tydeligt, hvis vi ser nærmere på forløbet. Første fase af Asmaa-debatten var kompli-

Stor debat om SAP-udtalelse

Det hører til sjældenhederne, at udtalelser fra SAP's forretningsudvalg ender som Ritzau-nyheder og omtales i de landsdækkende aviser. Det skete imidlertid med udtalelsen fra den 17. august, som bringes på disse sider. Uttalelsen har givet anledning til stor debat både i og uden for Enhedslisten.

– Det kom også som en overraskelse for os selv, siger Falle Hjorth fra Forretningsudvalget. Formålet var ikke at komme i medierne eller at udstille en splittelse, men at få en nødvendig diskussion i Enhedslisten. Derfor sagde vi også nej til både DR-TV og TV2, som ville have os med i et nyhedsindslag for at udbygge kritikken.

Men hvorfor kom I med udtalelsen lige nu?

– Fordi udtalelserne fra Asmaa og den reaktion, der har

været fra Enhedslistens ledelse, rejser nogle problemer, som Enhedslisten bør se at få løst. Det er en opgave for alle Enhedslistens medlemmer.

Var det ikke et dårligt tidspunkt at rejse kritikken?

– Det argument kan man altid bruge. Det betyder bare, at kritikken aldrig kommer frem.

Hvad foreslår SAP så konkret?

– Hovedpointen er ikke den politiske uenighed om modstanden i Irak. Den diskussion er vigtig, men her har årsmødet ta-

get klar stilling. Og netop derfor skal der ikke være tvivl om partiets holdning, når vores kandidater udtaler sig. Vi mangler en ledelsesstruktur, som kan fastslå, hvad Enhedslistens linje er.

Helt konkret mener vi, at ledelsen må indskærpe, at når folketingskandidaterne udtaler sig, så udtaler de Enhedslistens politik. Hvis en kandidat føler behov for at udtale noget andet, så skal det fremgå klart, at det er et mindretalssynspunkt. I stedet prøvede Enhedslistens ledelse at spinne sig ud af det, siger Falle Hjorth.

ceret. Den bestod dels af en reel diskussion om forholdet mellem religion og politik og mellem religiøst-kulturelt betingede levemåder og kønsdiskriminering. Men diskussionen i og uden for Enhedslisten blev lynhurtigt forkvaklet. Dels fordi Asmaas muslimske overbevisning pludselig fik nogle til at problematisere, om man overhovedet kan være socialist og religiøs samtidig, selv om problemet stort set aldrig har været rejst i forhold til kristne. Dels blev debatten inficeret af alle mulige vilde beskyldninger mod Asmaa. Derfor var det forståeligt, at flertallet på Enhedslistens årsmøde reagerede ved at bakke op om Asmaa og vælge hende som spidskandidat. Men selv om det var forståeligt, var det ikke klogt. Ingen af de delegerede kendte Asmaas synspunkter på ret mange områder. Asmaa var et ubeskrevet blad i Enhedslisten. Andre ubeskrevne blade har scoret pænt ved urafstemninger, men har selv valgt at gå efter en suppleantpost til Folketinget i stedet for en placering som spidskandidat. Enhedslisten havde været bedst tjent med, at Asmaa havde valgt den løsning. Enhedslistens valgte ledelse burde have overbevist hende om det. Kunne det ikke lade sig gøre, skulle årsmødet have besluttet det og om nødvendigt sendt sagen til ny urafstemning.

Anden fase har sandsynligvis skadet Enhedslisten mere, selv om den er meget mere enkel. Det handler om Asmaas udtalelse til støtte for modstandsbevægelserne i Irak: Bl.a. udtalte hun: »Det er også nødvendigt, at vi støtter f.eks. irakernes kamp mod besættelserne. Det er i alt for høj grad lykkedes at stemple modstandsbevægelserne som terrorister. I bund og grund er de et udtryk for almindelige menneskers rimelige ønske om

at få et bedre liv.« Med udtalelserne ignorerede hun, at hovedparten af modstandsgrupperne er reaktionære og sekteriske. Hun tog reelt stilling ud fra opfattelsen af, at »vores fjenders (imperialismen) fjender er altid vores venner«. Det er et synspunkt, som eksisterer i Enhedslisten. Det blev fremført på årsmødet, og det blev stemt ned. I stedet vedtog årsmødet en udtalelse, hvor der bl.a. stod: »Besættelsen har styrket stærkt reaktionære, islamistiske grupperinger, der sammen med tilhængere af det gamle regime, udgør næsten hele den væbnede modstand i Irak. Disse grupper står for mord på titusinder af irakiske civile, hvis eneste »forbrydelse« var, at de enten tilhørte en anden islamisk hovedretning, at de var homoseksuelle, intellektuelle, palæstinensere, eller blot tilfældigvis befandt sig på det forkerte sted. Modstandsbevægelsen i Irak består af flere strømninger. Fra de stærkt reaktionære og religiøse kræfter, der kæmper for et fundamentalistisk Irak, til de progressive grupper, der yder aktiv modstand mod besættelsen både med militære og fredelige midler. Enhedslisten allierer sig med de dele af modstandsbevægelsen, der både kæmper imod besættelsen og kæmper for den irakiske befolknings ret til social, demokratisk og økonomisk udvikling.«

Klar ledelse nødvendig

Med det udgangspunkt skulle sagen være nem at håndtere for Enhedslisten. Ledelsen og folketingsgruppen kunne have meldt klart ud. Når Asmaa erklærer sin støtte til modstandsgrupperne uden skelnen, og når hun ikke tager udgangspunkt i, at hovedparten er reaktionære og ikke værd at støtte, så udtrykker hun ikke Enhedslistens synspunkter. Hun

udtrykker synspunkterne hos et mindretal. I Enhedslisten forventer vi, at vores udpegede repræsentanter fremlægger partiets synspunkter. I stedet valgte folketingsgruppen og forretningsudvalget at »forsvare Enhedslisten ved at forsvare Asmaa«. De fokuserede på det basale faktum, at Enhedslisten naturligvis forsvare irakernes ret til at bekæmpe en ulovlig og imperialistisk invasion. Men dette forsøg på at sløre modsætningen mellem Asmaas synspunkter og Enhedslistens tvang dem ud i utroverdige forklaringer.

Enhedslistens aktuelle problemer kan altså ikke udelukkende forklares med Asmaas person, synspunkter og udtalelser. Det er også et politisk problem, at et mindretal er parate til erklære deres støtte til reaktionære fundamentalister, blot fordi de kæmper mod USA, Storbritannien og Danmark. Det er også et organisatorisk problem, fordi Enhedslisten ikke har en organisationsopfattelse, en indarbejdet praksis og en ledelse, der er i stand til at håndtere den slags problemer, så de ikke udvikler sig til kriser. Det politiske problem kan kun løses gennem politisk skoling, debat og kamp. Det organisatoriske problem må bl.a. løses ved én gang for alle at fastslå, at repræsentanter for Enhedslisten som hovedregel er forpligtede til at fremføre partiets vedtagne linje – om end de i nogle situationer kan nøjes med at understrege, at deres personlige synspunkter ikke er partiets. Det må derefter indgå i overvejelserne ved en kommende urafstemning og årsmødevalg, om de udpegede repræsentanter har levet op til dette. Det vil sjældent være et problem. De fleste repræsentanter for Enhedslisten ved det og handler efter det. At Asmaa ikke forstod det, understreger kun, at alle havde været bedst tjent med, at hun ikke var blevet valgt som spidskandidat på sidste årsmøde.

Du kan få ugens kommentar
fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox
ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

17. august 2007

Manchet og mellemrubrikker foretaget af af redaktionen.

Thatcherisme i slow motion

Ny pjece og video fra 3F, sætter fokus på privatiseringer og velfærdsforringelser i England. Kan vi lære noget af det i Danmark?

AF MICK WOODS

For nogle år siden udgav det daværende SiD en stærkt provokerende video og bog om, hvordan en højrefløjs-regering i New Zealand havde privatiseret og nedlagt hele industrier, jobs, kollektive aftaler og velfærd. Dette var en stærk advarsel til den danske arbejderbevægelse om, hvordan et land med en velfærdsstat – meget lig den danske – 20 år tidligere var blevet forvandlet til et levende helvede for arbejderbefolkningen og især de fattigste. Jeg brugte denne video som en introduktion til en workshop om privatisering og den globale modstand på SAP's Påskeseminar i 2003. Men i baghovedet var der en tanke, der trængte sig på: »Hvorfor bevæge sig hele vejen til New Zealand, når den samme model eksisterer halvanden time herfra med et Ryanair fly«

Som en »flygtning« fra thatcherismen var det derfor med stor forventning, at jeg satte mig ned for at se 3F's nye materiale »Frit Valg eller Frit Fald« om eftervirkningerne af thatcherismen i England. Jeg blev, trods de gode intentioner, skuffet over dets mangel på analyse og umiddelbar relevans for et dansk publikum – lidt mere i retning af, »Det ser godt nok slemt ud derovre« end »Hvad kan vi lære af det, og hvordan kan vi sikre, at det ikke sker her«. Jeg vil vende tilbage til denne kritik senere, men

først vil jeg sige lidt om, hvad der er godt ved filmen.

Vi bliver bragt til et land, som kæmper med et forbrugsboom, hvor huspriserne stiger til skyhøjde og velstand synes almindelig udbredt. Men vi ser også bagsiden af medaljen – de som ikke er kommet med på velstandstoget – enlige forsørgere, arbejdsløse, deltidsansatte og arbejdere i f.eks. bygningsindustrien, hvor sæsonansættelse eller kontraktansættelse gør overlevelsen vanskelig og hvor der føres en dag til dag kamp for at få det til at løbe rundt. Disse mennesker er de marginaliserede, dem uden stemmer. Vi møder den enlige mor, som ikke er i stand til at arbejde deltids da hun mister sin friplads i daginstitution. Vi møder bygningsarbejderen, der kæmper for sit skattefradrag udbetalt af et nedskåret offentligt kontor. Vi møder den deltidsansatte hospitalsreceptionist, hvis job er blevet privatiseret og hvis løn er blevet beskåret – og hospitalsportøren, som taler lige ud af posen om, hvordan han må flytte gamle mennesker rundt om natten for at skabe plads i de forskellige afdelinger på hospitalet.

Disse mennesker er nogle af de 25 procent i England, som lever under fattigdomsgrænsen. En tredjedel af alle børn i England vokser op i fattigdom. Ydelser er blevet privatiseret, subsidieret af skatteyderne, beskåret, gjort dyrere for brugerne etc. Så

langt, så godt – videoen vækker en følelse af skandale og beundring for disse mennesker, der kæmper for at overleve med værdighed, men den mangler fuldstændigt en underliggende analyse af, hvordan de kom dertil, eller hvad der kan gøres ved det. Vi kunne måske starte med at undersøge Thatchers periode i britisk politik og de 18 år under konservativt styre

Thatcherismen

Den radikaliserede fagbevægelse og dens stigende styrke i England gennem 60'erne og 70'erne havde forhindret anti-fagforeningslovgivningen i at blive effektiv. Til sidst var det årsag til den konservative regerings fald i 1974. Dette ledte til en ny og meget mere modbydelig form for konservatisme. Det var en gruppe konservative med en plan – en gruppe af højrefløjs-ideologer omkring Margaret Thatcher, inspireret af den monetaristiske Chicago skole af økonomer, som havde fået frie hænder i Pinochet's Chile. Thatcherismen handlede om at bryde fagforeningernes magt, ødelægge den offentlige velfærd baseret på social solidaritet. Den underlagde sig også helt åbenlyst finanskapitalen – den opfattede nærmest industrien som en trussel, da den koncentrerede arbejderklassen på det sted produktionen foregik og dermed skabte mulighederne for organisering og

Den store minearbejderstrejke blev en afgørende styrkeprøve mellem Thatcher og arbejderbevægelsen og nederlaget kom til at forme misfostret New Labour. Minestrejken angik ikke kun arbejderne men også deres familier. Her er kvinderne ude og aktionere.

radikalisering. Et af de første økonomiske initiativer Thatcher-regeringen tog var at »crashe« økonomien med deflation og befordre massefyringer ved at pålægge arbejdsgiverne en skat for at beskæftige arbejdere. I de tidlige 1980'ere steg arbejdsløsheden til over 3 millioner og på samme tid blev understøttelsen stærk forringet. Tidligere havde der været en sammenhæng mellem tidligere lønniveau og arbejdsløshedsunderstøttelse. Det blev nu ødelagt.

En politisk motiveret kampagne for de-industrialisering startede; først stålarbejderne og til sidst minearbejderne, hvis historiske årelange strejke blev tilintetgjort af manglen på solidaritet fra fagforeningslederne og den »næsten belejringstilstand«, som regeringen skabte. Dette nederlag satte dybe spor i befolkningen og ikke mindst i arbejderbevægelsen. Det var forælder til den bastardunge, der hedder New Labourisme.

Thatcher blev til sidst svækket af oprøret mod »poll tax« (en boligskat, som var ens for alle uanset indkomst og derfor ramte de fattige hårdest). Da blev hun skubbet i baggrunden af sine EU-venlige ministre i 1991. En form for konservativ regering

FAKTA

Fagforbundet 3F har udgivet materialet »Frit valg eller frit fald« om privatiseringer i Storbritannien. Det består af en film, en pjece og en rapport. Materialet kan hentes på 3F's hjemmeside. Kontakt din lokale 3F-afdeling, hvis du vil filmen til et arrangement.

fortsatte indtil 1997 da den gik i forrådnelse på grund af sin egen korruption. New Labour overtog magten med et massivt mandat, fordi de ikke var konservative – nuvel, det var de i virkeligheden, blot med en temmelig venligere facade.

New Labour

Efter ti års regering er der lidt, der er fundamentalt ændret i England. En mindsteløn er indført, men det garanterer ikke et liv over en europæisk anstændigheds tærskel. Toryernes ideologiske privatiseringer er blevet blødt en smule op og blevet mere pragmatiske, men tingene fortsætter stort set i rammerne fra Thatchers regeringsperiode 1979-1991 – en ideologi, som forkynder at »der er ikke sådan noget som et

samfund, kun individer og deres familier« og selvfølgelig klarer nogle af disse individer sig bedre end andre. Thatcherismen arbejder i grove træk ud fra en tredjedel, en tredjedel, en tredjedel-model. Dens politik gavner den bedst stillede tredjedel, skaber ikke for store ulemper for tredjedelen i midten og ødelægger det fuldstændigt for den fattigste tredjedel. Trods dets venligere image har New Labour under Blair fortsat ad denne vej. Dette bliver knapt nok bemærket i filmen.

Hvad kan vi lære

Dette får mig til at stille spørgsmålet »Hvad kan vi lære her, som kan præge vores politiske arbejde?« Der er steder i filmen, hvor lighederne mellem den britiske erfaring og Danmark råber på en sammenligning – det overophedede boligmarked, der efterlader mennesker på det nederste trin i boligkapløbet, privatisering af den kollektive trafik, lukning af små sygehuse, forringelser af velfærden for det dårligst stillede (læs: starthjælp og 300 timers regel) og en masse andre ting. Det er nødvendigt at gøre disse ting tydeligere og udvikle alternativerne. Fogh er ikke Thatcher og har for længe siden glemt sin lille bog om minimalstaten, men vi bør se skriften på væggen og udvikle en stærk opposition, specielt i velfærdsbevægelsen – noget som kan begynde at genoplive idéen om social solidaritet og give den en programmatisk form. 3F's video »Frit valg eller Frit Fald« går ikke særlig langt i den retning, men kan måske hjælpe med til at starte denne debat.

INTERNATIONAL SOCIALISTISK UNGDOMSLEJR

Gik du glip af International Socialistisk Ungdomslejr 2007? I SI's lille billedreportage får du et glimt af, hvad de, der var med, oplevede på bare én uge i Barbaste i Frankrig. – Og hvad man kan vente sig af næste års lejr, som vores spanske kammerater organiserer.

Du kan se flere billeder på www.flickr.com/groups/fourthinternational/ og på www.internationalcamp.org Her er også en særlig lejraavis, som en gruppe deltagere udgav på fire sprog hver dag, og politiske input fra ISUL '07 og tidligere lejre.

TEKST: NINA T. ANDERSEN • FOTOS: KREATIVE LEJRDELTAGERE

◀ **KONKRET AKTIVISME** byder lejren også på imellem de store diskussioner om imperialisme, marxisme og verdensrevolution. Her er det en deltager på LGBT-pladsen, der laver banner med budskabet: »Transseksualitet er ikke en psykisk sygdom«. I mange lande – også i Danmark – er transseksualitet en psykiatrisk diagnose. LGBT pladsen er et forum, hvor aktivister kan udveksle erfaringer og diskutere politik – men det er også et udgangspunkt for at bringe politiske diskussioner om køn og seksualitet ud til resten af lejren.

◀ **BAREN** er en central del af lejr-livet. Her mødes folk på tværs af delegationerne til lidt mere uformel politisk og social mingleri... I baren betaler man med særlige lejr-penge. Lejr-penge systemet er et forsøg på at udligne økonomiske uligheder de forskellige delegationer imellem. Nogle lande, fx Skotland og Portugal, har lavere indkomster end fx Danmark og Tyskland. Vekselkursen tager også højde for forskelle i rejseudgifter. Fx er det meget billigere for franskmændene at komme til Barbaste, end det er for grækerne.

► **FORUM** er stedet, hvor alle lejrdeeltagere mødes morgen og aften for at høre taler om dagens politiske tema. Både unge og ældre kammerater taler på forum og tit hjælpes man ad i delegationen eller på LGBT- og Kvindepladserne med at forberede talerne – og bakke hinanden op, når der skal holdes oplæg for 500 mennesker... Det er også stedet, hvor man kan opleve Internationalen blive sunget på italiensk, portugisisk, polsk, engelsk, dansk, spansk osv.... samtidig. Talerne bliver oversat simultant til 5-7 forskellige sprog, derfor har mange af deltagere hørebøffer på. Nogle benytter også lejligheden til at få sig en morfar efter en lang dag med politiske diskussioner.

◀ **LEJR-POKALEN** overrækkes på På ugens sidste Forum. Pokalen bliver givet videre til det land, der melder sig til at holde næste års lejr. På billedet til højre er det den spanske delegation, der har fået pokalen.

FRANKRIG

Strejkeretten i fare

Den nyvalgte franske præsident har flere gange erklæret at han vil indføre en hårdere strejkelovgivning.

Nu tages det første skridt. Blandt andet har Sarkozy lovet at indføre en minimumsservice ved konflikter i den kollektive trafik, at der altid skal findes en hvis adgang til kollektiv trafik. Men det har været vanskeligt med den gældende franske forfatning at forbyde strejker i myndigheden. I stedet har parlamentet vedtaget en ny lov, som gør det overordentligt meget sværere at strejke.

Fagforeningen skal som hidtil sende et strejkevarsel, men nu må alle de ansatte individuelt melde til deres respektive chefer om de vil deltage i strejken. Desuden bliver det obligatorisk at der efter syv dages strejke skal arrangeres en medlemsafstemning hos hele det berørte personale.

De faglige organisationer er ikke specielt glade for den nye antistrejkelovgivning.

For en udenforstående kan det være vanskeligt at forstå hvorfor dette kan være så oprørende. Men de fleste som deltager i en strejke

bestemmer sig i sidste øjeblik. Det betyder at arbejdsgiverne kan sætte hver enkelt ansat under pres.

– Vi plejer naturligvis at spørge vore medlemmer om de vil fortsætte en konflikt. Men at lave lovgivning om en afstemning hos hele personalestyren er absurd og yderligere en pressionsmetode, siger Thierry Nier, billetsælger og tillidsmand i en af de faglige centralorganisationer, CGT til ST Press

De franske fagforeninger mener at hele diskussionen om strejker er populistisk og siger at 98 procent af forstyrrelserne i den kollektive trafik ikke skyldes konflikter men personalemangel og dårlig vedligeholdelse.

– Vi strejker jo ikke fordi vi synes det er sjovt. Vi protesterer mod forringede arbejdsforhold og for at forsvare den offentlige sektor, siger Thierry Nier.

Den nye lov blev vedtaget midt i sommerferien, hvilket ifølge fagforeningerne var en måde at undgå omfattende protester på. Den nye opposition i parlamentet har krævet at forfatningskomitéen undersøger om de nye regler er forenelige med forfatningen.

SYDAFRIKA

Langsomt brud med ANC

Tidligst ved kommunalvalget i 2011 vil det sydafrikanske kommunistparti SACP måske stille op selvstændigt og under eget navn, efter årtier som loyal juniorpartner over for storebroderen ANC. Det var, hvad venstrefløjen i SACP kunne opnå på partiets kongres i juli, efter at et mere vidtgående forslag om selvstændig opstilling til parlamentsvalget i 2009 blev klart nedstemt.

Alliancen mellem ANC, SACP og den store faglige landsorganisation COSATU har med andre ord fået rid-

ser i lakken, men består stadigvæk som en overlevering fra den mangeårige kamp imod apartheid. Problemet er, at ANC i mellemtiden er blevet regeringsbærende og fører en nyliberal politik i strid med partiets eget grundlag og i konfrontation med SACP og COSATU.

På trods af stor folkelig utilfredshed og protester har lederne i SACP og COSATU stædigt holdt fast ved ANC – med den begrundelse, at alternativet trods alt var værre. Alligevel fortsætter protesterne, og SACP's medlemstal er næsten blevet tredoblet fra 19.000 til 52.000 siden den forrige kongres i 2002. Partiets venstrefløj står i dag stærkest i ungdomsorganisationen YCL (Young Communist League) og i provinserne Eastern Cape, Western Cape og Gauteng.

www.sacp.org.za

PERU

Jordskælv og generalstrejke

15. august blev Peru ramt af et kraftigt jordskælv, der målte 8 på Richterskalaen. Omkring 600 er døde og et sted mellem 20.000 og 80.000 er blevet hjemløse. Landets hårdt pressede præsident Alan Garcia har imidlertid været mere optaget af at sætte hæren ind mod desperate jordskælvsofre og stoppe plyndringer med magt, end af at organisere nødhjælp og støtte til de overlevende.

Kun et år efter Alan Garcias valgsejr er præsidenten nu mere upopulær end nogen sinde. Da han første gang var præsident i midten af 1980'erne, efterlod han et land med voksende fattigdom, plaget af terrorisme og galopperende inflation. Dog gjorde han et kortvarigt forsøg på nationalisere bankerne, ligesom han satte et loft på tilbagebetalingen af udlandsgælden. I dag viderefører han den hårde ultraliberale politik, som blev startet af hans forgængere Alberto Fujimori og Alejandro Toledo. Efter 16 år med nyliberale eksperimenter lever 50 procent af befolkningen for under to dollars om dagen.

Kronen på værket skulle være en frihandelsaftale mellem USA og Peru, som imidlertid er blevet mødt af kraftige protester. Det foreløbige højdepunkt fandt sted 11-12. juli, hvor flere lokale aktioner og demonstrationer kulminerede i to dages generalstrejke, hvor også indfaldsveje til de store byer blev blokeret af vrede landarbejdere, minearbejdere og strejkende lærere.

www.labourstart.org

PALÆSTINA

Ny faglig landsorganisation

27-28. juli mødtes 200 tillidsvalgte og fagforeningsfolk for at stifte en ny og samlende landsorganisation, der i alt kommer til at repræsentere 50.000 medlemmer inden for uddannelses-, medicinal- og sundhedssektoren, samt telekommunikation, kommunal service og den finansielle sektor. Initiativet skal gøre op med tidligere tiders partipolitisk splittelse mellem Yassir Arafats Fatah og det islamistiske Hamas, der er gået hårdt ud over den palæstinensiske fagbevægelse. Af de fire eksisterende hovedsammenslutninger er de tre kontrolleret af Fatah og den ene af Hamas – men ingen af dem har holdt demokratiske valg i årevis, og organisationernes ledelse er blevet indsat udefra hen over hovedet på medlemmerne.

»Vi ønsker ikke at erstatte eller at konkurrere med de eksisterende fagforeninger, vores mål er at forene alle fagforbund i én hovedsammenslutning, baseret på demokratiske valg frem for udnævnelse på vegne af de politiske fraktioner. Mens Fatah og Hamas har været optaget af at bekæmpe hinanden, har de forsømt at kæmpe for lønarbejdernes rettigheder. Politisk uafhængige fagforeninger vil styrke civilsamfundet og kunne stoppe de politiske drab,« lyder det håbefulde budskab fra stiftelseskongressen, der blev afholdt i samarbejde med det Ramallah-baserede Democracy and Workers Right Centre (DWRC).

www.dwrc.org/Pages/English/Home.aspx

TYRKIET

Kurdere og venstrefløj i parlamentet

For første gang i 38 år er en erklæret socialist og et erklæret pro-kurdisk parti blevet indvalgt i parlamentet, henholdsvis Ufuk Uras fra venstrefløjspartiet ÖDP samt 25 medlemmer af det kurdiske DTP – bl.a. den mangeårige formand for menneskerettighedsorganisationen IHD, Akin Birdal. Hverken ÖDP eller DTP kom over spærregrænsen på 10 procent, men er alligevel i stand til at danne en parlamentsgruppe i kraft af deres nye parlamentsmedlemmer, der blev indvalgt som uafhængige kandidater. Venstrefløjskandidater opnåede i alt 3,7 procent af stemmerne.

De to partier er imidlertid meget alene i et fjendtligt parlament, hvor 340 af de 550 mandater gik til det muslimske og konservative regeringsparti AKP. Med en fremgang på 12 procent til i alt 47 procent af stemmerne er AKP den store vinder sammen med det fascistiske MHP, der fik 14 procent. Det nationalistiske og stærkt sekulære parti CHP fik kun 21 procent, på trods af en meget aktiv kampagne og en omfattende anti-religiøs mobilisering i

befolkningen. I alt 17 mennesker blev såret under sammenstød i løbet af valgkampen, hvor bl.a. flere af ÖDPs og DTP's kandidater blev tilbageholdt af politiet. Den kraftige politisering blev også afspejlet i stemmeprocenten, der kom helt op på 84 procent.

http://en.wikipedia.org/wiki/Freedom_and_Solidarity_Party

IRLAND

De Grønne i regering

Efter flere måneder med forhandlinger siden parlamentsvalget i maj 2007, har de irske Grønne valgt at indgå i en regeringskoalition med deres hovedmodstander, statsminister Bertie Ahern og hans konservative parti Fianna Fail. Valgkampen var ellers præget netop af kamp imod regeringen og dens upopulære plan for hospitalsnedlæggelser samt vejudbygninger gennem historiske natur- og kulturområder. Men utilfredsheden ramte kun Fianna Fails daværende regeringspartner, det liberale parti Progressive Democrats, der gik voldsomt tilbage.

På den modsatte fløj holdt både De Grønne og det venstrenationalistiske Sinn Féin skansen, mens den populære Joe Higgins fra det trotskistiske Socialist Party mistede sit ene mandat. En alliance mellem socialdemokraterne i Labour Party og de konservative i Fine Gael kunne imidlertid ikke samle flertal. Dermed kunne Fianna Fail beholde statsministerposten, efter flere runder med forhandler og en ekstraordinær kongres i De Grønne.

Selv umiddelbart efter valget blev en aftale mellem De Grønne og Fianna Fail ellers afskrevet af partiledelsen som en »pagt med djævelen«. Men De Grønne valgte altså at opgive deres vigtigste mærkesager til gengæld for flere penge til uddannelse, et par regeringsposter og løfter om at tage hospitalsnedlæggelser op til vurdering igen i 2011.

www.greenparty.ie

Die Linke

– et nyt parti mellem håb og tilpasning

MANUEL KELLNER

På en sammenslutningskongres den 16. juni 2007 besluttede de to tyske venstrefløjspartier Linkspartei.PDS (Venstrepartiet for Demokratisk Socialisme) og WASG (Valgalternativet for Arbejde og Social Retfærdighed) efter to års forberedelse formelt at slutte sig sammen for at danne det nye parti Die Linke (Venstre). Dagen forinden afholdt de to partier deres sidste separate kongresser, hvor de med stort flertal vedtog sammenslutningen.

Linkspartei.PDS har 60.000 medlemmer og er først og fremmest forankret i den østlige del af landet. WASG har næsten 11.500 medlemmer. Før sammenslutningskongressen blev medlemmerne af de to partier bedt om at stemme for eller imod sammenslutningen. I Linkspartei.PDS, stemte et stort flertal for. I WASG var situationen ikke nær så klar: Kun lidt mindre end 50 procent af partiets medlemmer deltog i afstemningen, og selv med et stort flertal blandt denne halvdel af partimedlemmerne var det i realiteten kun et mindretal af medlemmerne, der aktivt stemte for sammenslutningen.

Dette faktum afspejler, at den entusiasme, som ved grundlæggelsen i 2004 eksisterede blandt med-

lemmerne af WASG, er løbet tør for damp. Det er temmelig sandsynligt, at en del af medlemmerne fra WASG ikke vil være med i det nye parti. En del medlemmer lægger stor vægt på de særlige rødder og den særlige identitet, der kendetegner WASG. De ser sammenslutningen som en kolonisering, foretaget af et parti, som er numerisk stærkere og i besiddelse af et indflydelsesrigt partiapparat og en parlamentsgruppe i Forbundsdagen.

Regional valgsejr i Bremen

Efter regionalvalget i den lille forbundsstat Bremen, og efter at sammenslutningen nu er en kendsgerning, har Die Linke oplevet ny fremgang. Ved regionalvalget 13. maj 2007 i Bremen gik regeringspartierne tilbage, CDU med 4,1 procent og SPD med 5,5 procent, mens oppositionspartierne gik frem: det liberale parti FDP gik en smule frem, de Grønne havde en pæn fremgang på 3,6 procent og opnåede 16,4 procent, og Die Linke havde en markant fremgang på 6,7 procent og opnåede 8,4 procent.

Dette resultat for Die Linke er betydningsfuldt i flere henseender. Man skal huske, at det i slutningen af 1970'erne var det en valgsejr for de Grønne netop i Bremen, som indvarslede partiets gennembrud på landsplan. Og skønt Die Linke, gennem de sidste to års eksistens som

gruppe i Forbundsdagen, til stadighed har ligget på mellem 8 procent og 10 procent i meningsmålingerne, har det hele tiden været en kendt sag, at en afgørende årsag til dette resultat skyldtes stemmerne i øst, mens partiet i mange vestlige regioner forblev under spærregrænsen på 5 procent.

Med resultater i vest, som nu ligger pænt over denne spærregrænse, kan der for alvor forventes ny valgfremgang. Nylige meningsmålinger efter sammenslutningskongressen bekræfter fremgangen for Die Linke. Med 12-13 procent af stemmerne spås Die Linke at blive det største oppositionsparti, større end det liberale parti FDP og de Grønne.

Perspektiver for vækst

Andre meningsmålinger viser, at 25 procent af de tyske vælgere »kunne forestille sig« at stemme på Die Linke, og at 10 procent af medlemmerne i SPD »kunne forestille sig« at forlade deres parti for at tilslutte sig Die Linke. Når SPD samtidig oplever en udhuling af partiets indflydelse i den faglige verden, er det Die Linke, som profiterer af dette.

Et betragteligt antal fagforeningsaktivister, men også en del af de valgte faglige repræsentanter og en del faglige fuldtidsansatte begynder at orientere sig mod Die Linke. Selv

»Mennesker før profit!« Die Linke demonstrerer ved G8-topmødet i Rostock i juni 2007.

en del af den faglige ledelse på landsplan begynder at behandle Die Linke som i det mindste en sekundær samarbejdspartner på politisk plan. Alt er endnu uafklaret, men der er tale om en reel tendens, først og fremmest inden for metal-fagforbundet IG Metall og service-fagforbundet Ver.di.

Samtidig med at en del af medlemsskaren af det tidligere WASG (skønsmæssigt 2-3.000 medlemmer) formentlig ikke tilslutter sig det nye enhedsparti, kan der forventes en vis tilstrømning af nye medlemmer, hovedsageligt med socialdemokratisk baggrund. Hvad vil dette betyde for partiets udvikling, og mere præcist for de klart anti-kapitalistiske strømninger i partiet? Det er et åbent spørgsmål, eftersom der er modsat-

rettede tendenser at tage i betragtning.

Utvivlsomt vil der være mennesker som tiltrækkes af partiet på grund af udsigten til en karriere, først og fremmest på kommunalt og regionalt plan, og det parlamentariske arbejde indebærer i sig selv en risiko for at forstærke partiets tendenser i retning af tilpasning. På den anden side vil denne tilstrømning af medlemmer afspejle et ryk i politisk bevidsthed mod venstre, og således er kampen om disse nye medlemmers »sjæle« ikke tabt på forhånd for de konsekvent anti-kapitalistiske kræfter. På samme måde er den ikke tabt på forhånd for dem, der som os, stiller en strategi med overgangskrav op som alternativ til de ny-keynesianske perspektiver, som er

dominerende i partiet, men som er urealistiske inden for rammerne af kapitalismen i øjeblikket.

Fornyede mobiliseringer

Meget vil – som altid – afhænge af udviklingen i de sociale mobiliseringer og af udviklingen i klassekampen. Mobiliseringen mod G8-topmødet var en ubestridelig succes, og i kraft af dette vil der sandsynligvis være en del unge, som vil tiltrækkes af de radikale anti-kapitalistiske perspektiver. Samtidig finder der også en fornyet forsvarskamp for lønmodtagernes interesser sted, bl.a. mod lønnedskæringer og øget arbejdstid uden lønkomensation. For første gang i lang tid stiger antallet af strejkedage i Tyskland. Hertil kommer det faktum, at et flertal i den tyske be-

folkning ifølge meningsmålingerne er imod indsættelsen af den tyske hær uden for de tyske grænser.

Den barske nyliberale politik, offensive angreb fra arbejdsgiverside, anti-sociale spareforanstaltninger og orgier af tøjlesløse privatiseringer kan til dels udmønte sig i en positiv reaktion, og medvirke til øget støtte til Die Linke og åbninger for radikal politisk tænkning, herunder såvel marxistiske opfattelser som socialistiske strategiske ideer, spændende fra radikal reformisme til »revolutionær realisme« i Rosa Luxemburgs ånd. Samtidig er der stadig stor risiko for, at de sociale bevægelser kan kollapse som følge af resignation – fordi de ikke kan vinde. Enten taber de, eller også indgår de tarvelige kompromiser, som vil bidrage til at svække lønmodtagerne og deres allierede.

I dag vil en virkelig klassekamp, en mobilisering af millioner af mennesker kombineret med massestrejker og en aktiv og demokratisk selvorganisering inden for en sådan bevægelse, være nødvendig for at ændre på styrkeforholdet, sætte en stopper for den nyliberale offensiv og arbejdsgivernes offensiv, og for at opnå nye landvindinger. Samtidig ville en sådan bevægelse sætte et perspektiv på dagsordenen om at overskride det kapitalistiske system. Men ingen kan forudsige, om der vil komme en sådan mobilisering inden for de kommende år.

Antikapitalistisk venstrefløj

Internationale Sozialistische Linke – den ene af Fjerde Internationales to organisationer i Tyskland – deltager i opbygningen af Die Linke. Et af vore medlemmer, Thies Gleiss, blev valgt ind i den føderale ledelse ved

grundlæggelseskongressen. Et andet medlem, Wolfgang Zimmermann, er talsmand for partiet i Nordrhein-Westfalen. Andre er valgte repræsentanter på regionalt eller lokalt plan, bl.a. Hermann Dierkes, som leder Die Linkes byrådsgruppe i Duisburg. Vi har besluttet at deltage i opbygningen af partiet uden at opgive vores revolutionære marxistiske synspunkter.

Det betyder, at vi kæmper for et anti-Millerandistisk¹ flertal, og at vi deltager i »Antikapitalistische Linke« – venstretendensen inden for partiet. Vi forsøger samtidig at fremme en debat om langsigtede strategier for at skabe forståelse for nødvendigheden af at udfordre systemet for konsekvent at kunne forsvare lønmodtagerne og de svagestes interesser. Med dette sigte støtter vi SALZ e.V., en sammenslutning for politisk oplysning med tætte bånd til WASG. På et andet niveau deltager vi i »Marxistisk Dialog«, som ved den 2. Marxistiske Konference i april 2007 samlede 700 mennesker i Berlin, og førte til dannelsen af et stabilt pluralistisk netværk, som har til formål at fortsætte dialogen og organisere et nyt møde efter kongressen i Berlin 13. oktober 2007 i anledning af 90-års dagen for Oktoberrevolutionen og Lenins værk »Staten og Revolutionen«.

Uenigheder i Berlin

De revolutionære og radikale venstrekræfter kan i øjeblikket virke præget af fragmentering og opløsning, hvilket til en vis grad er knyttet til Die Linkes succes. Nogle af disse kredse har hele tiden stået – eller står nu – uden for det nye parti. I Berlin deltager BASG ikke i Die Linke. BASG, som er videreførelsen af den rebelske afdeling af WASG i Berlin,

stillede op på en selvstændig liste til regionalvalget, i opposition til PDS og i opposition til flertalsholdningen i WASG's føderale ledelse. Nu kæmper de videre under nye former mod samarbejdspolitikken i Berlin (hvor Die Linke er en del af det regerende bystyre sammen med Socialdemokraterne, red.). Ligesom vores kammerat Angela Klein i Berlin støtter vi denne linje.

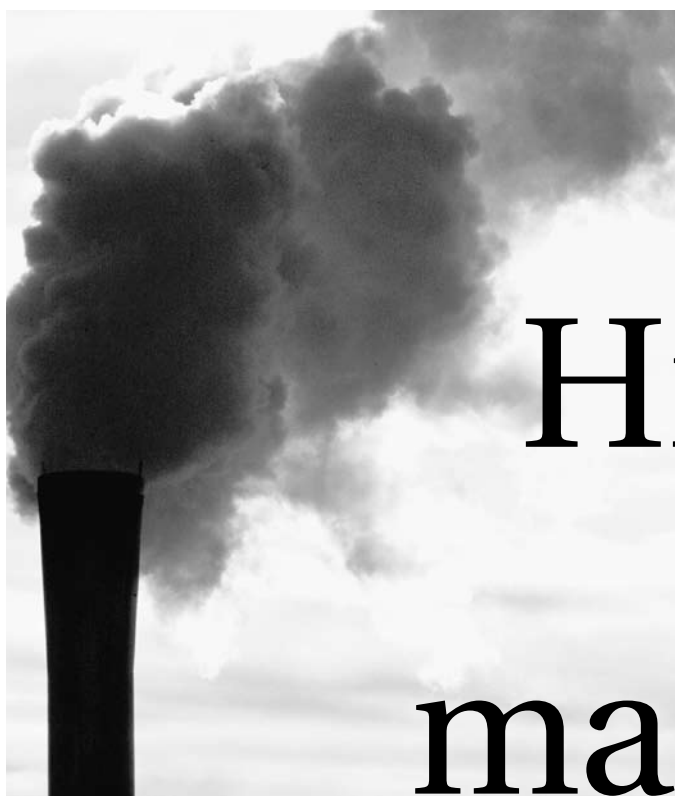
Sammen med andre indkalder vi til et møde for grupper og enkeltpersoner med en konsekvent anti-kapitalistisk bevidsthed »inden for og uden for« det nye parti den 14. oktober 2007 i Berlin. Mødet vil gøre en første status over sammenslutningen, ligesom der vil være diskussioner om fælles aktiviteter i form af udenomsparlamentariske aktioner, oplysningsarbejde og en eventuel dannelsen af et stabilt netværk af grupper og enkeltpersoner i Tyskland, som ønsker at erstatte det kapitalistiske system med en økonomi baseret på solidaritet, et socialistisk demokrati.

Note

Millerandisme er afledt af navnet på Alexandre Millerand (1859-1943), fransk socialistisk parlamentsmedlem fra 1885, som i 1899 indtrådte i en borgerlig regering, hvilket blev mødt med modstand af bl.a. Rosa Luxemburg og den franske socialist Jules Guesde. Millerand gled yderligere mod højre, støttede den imperialistiske krig i 1914, og endte som Frankrigs præsident i 1920.

Manuel Kellner er medlem af ledelsen af ISL (Internationale Sozialistische Linke), den ene af Fjerde Internationales to organisationer i Tyskland, og medlem af Die Linke i Köln. Artiklen er oversat og forkortet fra International Viewpoint nr. 391, juli-august 2007 af T.J. Jensen.

Miljøødelæggelser i almindelighed og klimaforandringer i særdeleshed er ikke blot forårsaget af en markedsfejl, men er markedets fejl – en »fejl«, der er indlagret i selve systemet.

Historiens største markedsfejl

AF PETER S. NIELSEN

Klimaforandringerne er »historiens største markedsfejl«. Det var en af de centrale konklusioner i den omfattende redegørelse om klimaforandringerne, som sidste år blev udarbejdet for den britiske regering af Sir Nicholas Stern, tidligere cheføkonom i Verdensbanken, nu økonomisk rådgiver for regeringen. Men der er markedsfejl, og så er der markedets fejl. Som Nicholas Stern ser det, så er det en markedsfejl, at der ikke i tide var firmaer, der tilbød økologi og bæredygtighed til de forbrugere, der nu har behov for det. Men spørgsmålet lurer; om ikke fejlen i virkeligheden ligger dybere begravet i markedets mekanismer og den måde, vi organiserer vores verden på – om ikke klimaforandringerne er markedets fejl.

Markedet som svar?

Gennemsnitstemperaturen er steget med 0,6 grader op gennem det 20. århundrede, en uset stigning igennem

10.000 år, og FN's internationale klimapanel (IPCC) forudser en stigning på mellem 1,4 og 5,6 grader frem til 2100. Dette vil medføre en stigning på op til 88 cm i verdenshavene. Konsekvenserne aftegner kun sine svage konturer i den stigende orkanaktivitet, i tørke og oversvømmelser, som er stadigt tiltagende fænomener.

Når Nicholas Stern, i bedste økonomistiske stil, beskriver konsekvenserne af dette som en udgift svarende til begge verdenskrige og 30'ernes depression eller et fald i det globale bruttonationalprodukt på 20 procent, anvises også grænsen for hans etiske overvejelser. Stern prissætter for eksempel den mulige forflytning af 200 millioner mennesker ved at gange deres gennemsnitsindkomst med 3 – hvorfor? Bag disse tal gemmer sig en virkelighed, hvor millioner af mennesker vil miste deres hjem og andre millioner dø af sult, tørst og sygdomme, der skyldes ændringer i klimaet.

Hvad mere er, Stern forestiller sig

at kapitalismen presset af markedets krav for en bæredygtig verden vil tilpasse sig den nye situation, og at udviklingen af den nødvendige teknologi og struktur vil ske som en udvikling af markedet. Derfor er de midler, han foreslår for at bekæmpe en klimakatastrofe på den ene side at fortsætte liberaliseringer og udvikling af produktionsmidlerne i endnu højere fart, og på den anden side at indføre økonomiske incitamenter for at firmaerne skal omlægge til en mere miljørigtig produktion.

Samtidig skal den enkelte omlægge sit forbrug til køb af dyre specialvarer, og forureningen skal reguleres via salg af forureningskvoter – kort sagt, det frie marked er som i alle andre spørgsmål den eneste og endelige løsning.

Klimaforandringerne som ny-liberal motor

Men hvad vil det sige, at det frie marked skal administrere de truende miljøkatastrofer, og hvilke erfarin-

ger er der at læne sig op ad? Der er tre lærerige eksempler på, hvordan markedet har grebet konsekvenserne af den nye klimasituation an, tsunamien i Sydøstasien i 2004, orkanen Katrina i New Orleans i 2005 og Stillehavs-atollerne i Mikronesien, der nu er truet af udslettelse pga. oversvømmelse.

I Indonesien og Sri Lanka er der efter tsunami-katastrofen, ifølge Naomi Klein (1), sket en lyn-liberalisering af de ramte områder. De lokale beboere er blevet tvangsflyttet ind i landet, og den jord, deres landsbyer lå på, er solgt til turisme og industrifiskeri.

Som Herman Kumara, der er leder af en solidaritetsbevægelse for fiskere i Negombo på Sri Lanka, siger i Klein-artiklen, »en tsunami nummer to af markedsglobalisering og militarisme [har ramt os]«.

Vi kan ikke med sikkerhed sige, at tsunamien skyldes menneskeskabte klimaforandringer, men det er helt klart, at den virkelige katastrofe for de overlevende bliver menneske-

skabt. »Genopbygning« eller, som Klein citerer en statslig rapport for at sige: »[ændringen af] selve den sociale sammenhæng hos en nation,« er blevet en lukrativ forretning, og USA har allerede nu planer for såkaldte »høj-risiko«-landes genopbygning efter krig eller naturkatastrofer.

Klimaflygtninge

Bedre står det ikke til i Mikronesien, hvor stillehavsstaten Tuvalu i år 2000 anmodede Australien og New Zealand om en emigrationsaftale for de 11.636 indbyggere i landet, hvis der skulle blive behov for det. Landet har allerede tre tusinde klimaflygtninge og kan som et andet Atlantis meget vel gå over i historien som det første land, der synker i havet.

New Zealand ville acceptere 74 personer om året, såfremt de var i den arbejdsdygtige alder, havde jobtilbud på New Zealand, kunne engelsk, var i god form og kunne forsøge sig selv samt deres familie. Australien sagde blankt nej (2).

Der er ingen tvivl om, at stigningen i verdenshavene, især i Stillehavet, er et menneskeskabt fænomen. Der er heller ikke tvivl om, at det er havenes stigning, der har eroderet de koralrev, der før beskyttede atollstaten. Men hverken New Zealand og Australien – begge storforurenende og tyndt befolkede lande – så det som deres opgave at sikre mad, arbejde og overlevelse for 12.000 fattige øboere.

De fattigste betaler prisen

FN's klimapanel advarer os om, at det er de fattige, der bliver klimaforandringernes første ofre. Som med enhver anden krise bringer også den klimatiske krise de mest barbariske dele af kapitalismen op til overfladen. Bedrageri, racisme, militarisme og undertrykkelse bliver ingredienserne, der skal til for at bruge de menneskeskabte klimaproblemer i en liberal omformning af verden.

I New Orleans 2005 så vi, at også i de imperialistiske centre er det de

fattigste, der må betale prisen for miljøkatastroferne. Da orkanen Katrina ramte New Orleans, var der ikke organiseret gratis evakuering. Det betød, at byens, overvejende sorte, fattige befolkning, der ikke havde penge til at komme væk, måtte blive i de oversvømmede bydele. Flere medier rapporterede om nedskydning af organiserede forsøg på indsamling af mad og andre livsfor-nødenheder.

Bush-administrationen svarede det katastroferamte område med massiv militarisering og indsættelse af lejesoldater fra det berygtede »Blackwater USA«, verdens største lejesoldatfirma, der også har trop-per i Irak. Da vandet trak sig tilbage, var det en nyliberal storm, der ramte jazzens hovedstad. Flere lavprisboli-ger er blevet revet ned, og en egentlig omformning af det New Orleanske samfund er i gang, gennemført af private firmaer (bl.a. det fra Irak kendte Halliburton) på kontrakt fra det offentlige.

De mange støttekroner bliver også her brugt til at støtte driftige erhvervsfolk og ikke til at styrke de mennesker, der er endt i en katastrofesituation.

Kyoto-aftalen

Men det er ikke kun i forhold til de mest håndgribelige miljøkatastrofer, at svaret er det frie marked. Den mest kendte, og vel desværre også mest ambitiøse, internationale aftale til forebyggelse af klimaforandringer, er Kyoto-aftalen. På trods af, at det er fornuftigt at forsøge at sætte internationale grænser for udledning af CO₂, så præsenterer der sig tre helt centrale problemer ved aftalen.

For det første er de fastsatte mål langt under behovet. Ifølge IPCC er det nødvendigt at skære mindst 60 procent af udledningerne frem til 2050 (3). Kyoto-aftalen forpligter kun de industrialiserede lande til at begrænse udledningen af drivhus-gasser med 5,2 procent inden 2013 (sammenlignet med niveauet i 1990).

» Da vandet trak sig tilbage, var det en nyliberal storm, der ramte jazzens hovedstad. Flere lavprisboliger er blevet revet ned, og en egentlig omformning af det New Orleanske samfund er i gang, gennemført af private firmaer.

Situationen bliver kun værre af, at hverken USA eller Australien har ratificeret aftalen, og at EU-landene foreløbig ikke ser ud til at kunne nå de fastsatte mål.

USA og Australien afviser aftalen, fordi den ikke forpligter udviklings-lande som Kina og Indien. Men disse lande påpeger – rimeligt nok – at hovedansvaret for den hidtidige globale opvarmning ligger hos de rige lande, og at deres egen CO₂-udledning er meget mindre end i de rige lande – målt per indbygger.

»Fleksible mekanismer«

For det andet anerkender aftalen nogle meget tvivlsomme løsninger på CO₂-udledning, de såkaldte »fleksible mekanismer«. Det gælder bl.a. ideen om oplagringskamre for udledt CO₂ i havet eller i jorden, hvor det kan holdes væk fra atmosfæren. Det er ganske utroværdigt og sænker ikke udledningen af CO₂.

At det er en tvivlsom og i bedste fald kortsigtet løsning at pumpe drivhusgasser ned i undergrunden siger sig selv. Derudover er det en meget energiintensiv affære at nedkøle luft til dets flydende form for derefter at udskille de skadelige gasser. Udledning af CO₂ på verdensplan beløber sig til 26 milliarder tons om året, selv isoleringen af 10 procent af denne mængde er et kæmpe foretagende, og det baserer sig i sidste instans på uopfundne teknologier.

Plantning af skov, som skal »binde« CO₂, er også en godkendt metode til at opfylde sine forpligtelser. Men indtil videre har plantning af skov betydet, at store firmaer har opkøbt jordarealer i den tredje ver-

den, som de er ved at omdanne til træplantager, især de hurtigtvoksende, men vandintensive, eukalyptustræer.

Dette har haft alvorlige konsekvenser for lokalområderne. Ikke blot har brugen af kunstgødning og sprøjtemidler forurenset den lokale flora og fauna, det intensive vandbrug har nogen steder drænet floder og vandløb, som lokalbefolkningen brugte som levegrundlag (4).

Tjen penge på global opvarmning!

Den sidste, og måske mest interessante, problematik ved Kyoto-aftalen, er oprettelsen af CO₂-kvoter. Kvoterne fordeles over lande, der herefter uddeler dem til de firmaer, der har hovedkvarterer i de pågældende lande. Hvis et firma udleder mindre CO₂, end det var forudset, kan det nu sælge sine kvoter til andre firmaer, der har behov for flere kvoter. I USA sælges disse kvoter på Chicagos klimabørs, til en værdi af 14 dollar pr. ton kul.

Det svarer på verdensplan til den fiktive skabelse af 2.345 milliarder dollar (5). Det er den største skabelse af pengekapital nogensinde realiseret gennem en international traktat. Det siger sig selv, at et så uhyrligt beløb skaber helt nye muligheder på verdensmarkedet og kraftigt øger interessen, hvis ikke i at bevare klimaet, så i kvotehandel og manipulation. Handel med kvoter åbner op for investeringer i CO₂-kvoter. Således udkom magasinet »Penge og Privatøkonomi« i august med en forsidehistorie om, at tiden er inde til tjene penge på den globale opvarmning.

»» Kyoto-aftalen har på ingen måde medvirket til at stoppe forureningen af verden. Det har heller aldrig været dens formål. Aftalen repræsenterer det samme, som Nicolas Stern sagde, og som G8-leaderne for nylig accepterede: At hvis man ikke kan afvise klimaforandringerne, så må man lave et marked ud af dem.

Magasinet opfordrer til, at private investorer udnytter det internationale fokus på miljøet og investerer i CO2-kvoter og kernekraft-aktier.

De første investerings- og kreditfirmaer med speciale i CO2-kvoter er allerede opstået. Deres projekter deles af flere store spillere på CO2-markedet, som kan sikre sig CO2-kvoter ved at overføre ny teknologi til, især, den 3. verden. Hermed bliver opgraderinger, der er helt naturlige og nødvendige for firmaer i den 3. verden, brugt af leverandørerne til at vinde kvoter, der herefter kan bruges til enten selv at forurene videre, eller tillade andre firmaer at fortsætte forureningen. Med andre ord har Kyoto-protokollens indførsel af kvoter åbnet op for, at teknologiske nedbringelser af CO2-udledningen bliver »ædt op« af andre firmaer, i stedet for at nedsætte den samlede CO2 udledning på verdensplan.

Luft til salg

Der er en anden, og mere skræmmende, effekt af kvotesystemet. Idet vi omdanner udledningen af forurening til et marked, så accepterer vi samtidig, at retten til at forurene luften er noget, der kan købes og sælges. Som med enhver anden vare på et marked accepterer vi, at udbud og efterspørgsel afgør prisen på luft – i sidste ende accepterer vi, at private firmaer ejer luften (idet retten til at forurene luften er den eneste logiske egenskab ved luft, der kan ejes).

De mange milliarder, der er ble-

vet skabt gennem Kyoto-aftalen, repræsenterer i sidste analyse ikke andet end overførslen af den kollektive ejendomsret over luften til private aktører, hvis ret til at tilsvine en bestemt del af vores miljømæssige arv vi samtidig accepterer.

Kyoto-aftalen har på ingen måde medvirket til at stoppe forureningen af verden. Det har heller aldrig været dens formål. Aftalen repræsenterer det samme, som Nicolas Stern sagde, og som G8-leaderne for nylig accepterede: At hvis man ikke kan afvise klimaforandringerne, så må man lave et marked ud af dem.

Markedslogikken blokerer udvikling

Det er et valg, hvordan vi vil udvikle samfundet – et valg, som borgerlige og socialdemokratiske tænkere oftest afviser med henvisning til »udviklingen«, underforstået markedets udvikling – vi kunne f.eks. godt vælge at udvikle transport, som belastede miljøet mindre, i stedet for at udvikle stadig voldsommere transport og øge miljøbelastningen. Men så længe det store flertal af befolkningen er adskilt fra beslutninger over produktionsmidlerne og deres udvikling, så vil denne proces kun ske som led i en profitabel investering – og her går vi på line over afgrunden.

Kapitalens udvikling har adskilt sig fra udviklingen af produktionsmidlerne. Mens den nyeste teknologi faktisk tilbyder løsninger på klimaforandringerne udfordringer, så er den rene udvikling af produktions-

midlerne ikke længere snævert forbundet til udviklingen af kapitalen.

Så længe en teknologisk landvinning kun implementeres i produktionen i det øjeblik, den giver en højere profit end den tidligere brugte teknologi, åbnes muligheden for at tilbageholde teknologiske fremskridt, indtil det øjeblik, hvor det er bydende nødvendigt at implementere dem. Deres værdier stiger, jo længere de tilbageholdes. Konsekvensen er, at markedslogikken selv stiller sig i vejen for den optimale udnyttelse af menneskelig viden – at kapitalens opgør med klimaforandringerne ville blive til et opgør med kapitalen selv, med dens egen markedslogik.

Kapitalismens moralske fallit

Overfor disse udsigter er kapitalismen stillet moralsk skakmat. Om end der stadig er nogle, der tror på, at en økokapitalisme kan organiseres, så er flere af højrefløjens hardlinere begyndt at udvikle strategier for post-apokalyptiske scenarier – verden efter klimakatastrofen.

En amerikansk konservativ tænketank skrev i en rapport vedrørende klimaforandringernes indflydelse på amerikansk sikkerhedspolitik, at »nationer med tilstrækkelige ressourcer kunne bygge reelle fæstninger omkring deres lande, og sikre ressourcerne for sig selv.« Visionen om livet uden for disse mure er ligeså mørk: »dødsfald som følge af krig, hungersnød og [klimabetingede] sygdomme vil sænke befolkningstallet, hvilket, over tid, vil genskabe en bæredygtig balance.« (6)

Højrefløjens klimastrategier vurderer miljøsvineri som et cost-benefit spørgsmål. Som en af Verdensbankens cheføkonomer sagde i et internt memo i 1992: »Kravet om et rent miljø af æstetiske og sundhedsmæssige grunde vil sandsynligvis være meget indkomstafhængigt. Bekymringen over et stof, der giver en milliondels ændring i chancen for at udvikle prostatakræft, vil selvfølgelig være højere i et land, hvor folk lever

længe nok til at dø af prostatakræft, end i et land hvor børnedødeligheden er 200 per 1000.« (7) Strategierne vender tilbage til Malthus og peger på overbefolkning som årsag til klimaforandringerne, deres svar er fødselskontrol og kvoter i mennesker – hvor prisen åbenlyst skal betales af de fattigste lande i verden. (8)

Til de miljøforkæmpere, som siger, at vi alle er i samme båd i forhold til miljøkatastrofer og klimaforandringer, må vi svare, at også alle på Titanic var i samme båd. Resultatet af den 'miniklassekamp' der udspillede sig på det synkende skib var klart – 75 procent af de rigeste passagerer overlevede, 75 procent af de fattigste druknede. Efter dette ville kun en form for økofascisme kunne opretholde kapitalens profit.

Mere end nogensinde giver Rosa Luxemburgs læresætning mening: Socialisme eller barbari.

Alternativer til kapitalismen

Denne artikels formål er at undersøge forholdet mellem det kapitalistiske samfund og kampen mod klimaforandringer. Jeg er overbevist om, at enhver, der seriøst påtager sig et sådant studie, vil komme til den samme konklusion som jeg: Miljøødelæggelser i almindelighed og klimaforandringen i særdeleshed er ikke blot forårsaget af en markedsfejl, men er markedets fejl, en »fejl«, der er indlagret i selve systemet.

Eller som Richard Smith formulerer det:

»Hvis kapitalismen ikke kan reformeres, så den underordner profitten menneskehedens overlevelse, er der så et alternativ til en form for nationalt og globalt planlagt økonomi? Problemer som klimaforandringerne kræver den direkte planlægnings »synlige hånd« (...) Vores kapitalistiske virksomhedsledere kan ikke gøre for det, de har intet andet valg end systematisk at træffe forkerte, irrationelle og i sidste ende – afhængig af den teknologi, de har til rådighed – globalt selvmorderiske beslutninger

vedrørende økonomien og klimaet. I denne situation, har vi da andet valg end at overveje et sandt økosocialistisk alternativ?« (9)

Et sådant alternativ vil kræve, at arbejderbevægelsen gør op med sine traditionelle produktivistiske forestillinger om miljøkampen og aktivt tager miljøbevægelsens krav op. Miljøbevægelsen må samtidig erkende, at det er i den marxistiske forståelse af produktionsforholdene, nøglen til forståelse af miljøkrisen ligger gemt, og at miljøkamp er klassekamp.

Kollektiv kontrol

Som en del af denne proces må marxismen gøre op med idéen om, at et samfunds rigdom afspejler sig i, hvor meget det kan producere, endsige at man kan producere sig til lykke. En væsentlig udfordring er at formulere en vision om et system, der kan bremse – og tilbagerulle – den økonomiske aktivitet i de fleste vestlige lande. En sådan vision er kun realistisk, hvis den udspringer af en bred konsensus i befolkningen, og den kræver kollektiv kontrol over produktionsmidlerne.

Netop i det kollektive aspekt og i opbyggelsen af demokratiske råd, kan den grønne og den røde bevægelse smelte sammen: Den grønne bevægelses krav om miljø sikkerhed i produktionen og kontrol af industrien, kan kun ske ved den direkte involvering af de arbejdende og ved at fjerne truslen om arbejdsløshed. En fornuftig reduktion af privatbilismen er ligeledes kun et realistisk foretagende, hvis der sikres en god, gratis og velfungerende offentlig transport. En overgang til bæredygtig husholdning vil betyde kollektivisering af mange huslige opgaver og et fremskridt for ligestillingen.

Freds- og miljøbevægelsen vil kunne finde sammen omkring kravet om nedlæggelse af den forurenende og nytteløse våbenindustri og en ihærdig indsats for at stoppe krige, der må siges at være noget af det mest menneskeligt og miljømæssigt

forurenende, der findes. Og enhver fornuftig landbrugs- og fødevarepolitik må starte med landreformer og eftergivelse af ulandsgælden.

De kapitalistisk-produktivistiske klimaforandringer kan meget vel være ved at spinne ud af kontrol, for millioner af mennesker er det allerede sket. I vigtighed kan kampen mod dem kun sammenlignes med kampen for at sønderslå selve det kapitalistiske system, der har kastet denne og så mange andre forbandelser over os.

Noter

1. The Nation , May 2005 issue, Naomi Klein: The Rise of Disaster Capitalism – <http://www.thenation.com>
2. International Viewpoint 389, May 2007 issue, Daniel Tanuro: Combating climate change - A major social and political challenge - <http://www.internationalviewpoint.org>
3. IPCC, Third evaluation report, report of Working Group I, technical summary.
4. International Viewpoint 358, April 2004 issue, Daniel Tanuro: Kyoto: Climate of fear – <http://www.internationalviewpoint.org>
5. David Victor: The collapse of the Kyoto Protocol and the Struggle to Slow Global Warming, Princeton University Press, 2001.
6. P. Schwartz and D. Randall: An abrupt Climate Change Scenario and its Implications for US National Security, Oct. 2003. Teksten har været offentliggjort på flere hjemmesider, bl.a. Greepeace's
7. Capitalism, Nature, Socialism, vol. 16, no.2, June 2005 issue, Michael Lowy: What Is Ecosocialism?
8. International Viewpoint 389, May 2007 issue, Daniel Tanuro: Environment – Technological myths and realities, social challenges – <http://www.internationalviewpoint.org>
9. Capitalism, Nature and Socialism, vol. 16, n° 4, december 2005, Richard Smith: The Engine of Eco-Collapse.

Kina

Strejkebølge mod privatiseringer

Antallet af arbejdsconflikter i Kina er vokset med 27 procent årligt, skriver Folkets Dagblad.

Den 22. august nedlagde over 5.000 ansatte på en mobiltelefonfabrik i Shenzhen i det sydlige Kina arbejdet, i protest mod ledelsens forsøg på at sætte arbejdstiden op uden ekstra betaling. Tidligere på måneden strejkede 800 minearbejdere i Hubei-provinsen imod ledelsens forsøg på at snyde dem for en aftrædelsesgodtgørelse i forbindelse med privatisering af minen. Samtidig gik arbejdere på Qingyang Municipal Transport Co. i Gansu-provinsen ind i deres ottende strejkemåned i protest mod urimelige fyringsrunder. Og i juni og juli strejkede over 3.000 arbejdere på en cementfabrik i Sichuan-provinsen mod en elendig kompensation, efter at deres statslige ejer var i gang med at sælge minen til spotpris til et fransk firma.

I de tre sidstnævnte konflikter gik enten virksomhedens vagtkorps eller politiet til angreb på de strejkende. Men i Shenzhen-konflikten forsøgte Arbejdsministeriet ind i konflikten og forsøgte at finde en forhandlingsløsning.

Myndighederne indrømmer

Selv Folkets Dagblad – det kommunistiske partis officielle talerør – anerkender den igangværende strejke-

bølge. Den 27. august skrev avisen, at arbejdsconflikter »uafbrudt« er vokset de senere år. Med henvisning til statistik fra Den Nationale Folkedagskongres – landets øverste lovgivende forsamling – afslørede avisen, at i 19 år frem til 2005 har landets arbejdsdomstole behandlet 1,72 millioner arbejdsconflikter, omfattende 5,32 million arbejdere, hvilket repræsenterer »en vækstrate på 27,3 procent årligt«. Avisen oplyste ikke, om vækstraten henviser til antallet af konflikter eller antallet af involverede arbejdere.

Det høje tal afspejler imidlertid ikke det faktiske niveau af arbejdsuro i Kina. Konflikter er kun medtaget i statistikken, hvis de er anerkendt til mægling eller afgørelse. Regeringen har også fundet en metode til at nedrosle statistikken for 2006. For første gang oplyste Arbejdsministeriet, at det havde løst 130.000 industrikonflikter i årets løb, før de kom til domsafgørelse. På denne måde blev antallet af arbejdsconflikter i 2006 sænket fra 447.000 til 317.000 sager.

Løsarbejdere fra landet

Arbejdsconflikterne falder i tre hovedkategorier.

For det første er der arbejdere og pensionister fra tidligere statsejede firmaer, som kæmper imod privatisering. Disse kampe omhandler ofte ledelsens forsøg på at forringe eller annullere rettigheder til bolig, sundhedsordninger eller andre sociale goder, som de ansatte har opnået som kompensation for manglende lønstigninger.

Dernæst er der arbejderne i de udenlands-finansierede eller andre privatejede sweatshops langs den kinesiske kyst. Her forsøger virksomhedsledelsen ofte at udnytte deres ansatte til det yderste.

Den tredje gruppe omfatter især løsarbejdere inden for den ekspanderende byggeindustri. Manglende udbetaling af løn er et udbredt problem for denne gruppe.

En stor del af arbejderne i de to sidstnævnte grupper kommer fra landet og søger en midlertidig løsning på deres fattigdom ved at arbejde i byerne. Her har de imidlertid ikke adgang til de normale offentlige serviceydelser og har forbud mod permanent ophold. Der er mellem 100 og 150 millioner af disse midlertidige arbejdere fra landet. Den midlertidige karakter af deres ophold i byerne gør det vanskeligt med en bedre organisering til kamp for deres rettigheder.

Uafhængige fagforeninger undertrykt

Disse forhold er med til at forklare den spontane karakter, som karakteriserer arbejderkampene i Kina gennem de sidste to årtier. Kampen foregår for det meste på enkeltstående arbejdspladser eller virksomheder.

Den statskontrollerede fagbevægelse vigtigste dagsorden er at pacificere arbejderne, snarere end at forsvare deres rettigheder. Tidligere forsøg på at organisere uafhængige fagforeninger – især i 1989 – blev brutalt undertrykt.

Oversat fra Green Left Weekly, nummer 723, 5. september 2007.

Det skrev vi for 25 år siden

MOBILISERING MOD RACISME

I september 1982 havde Anker Jørgensens socialdemokratiske regering netop overladt roret til Poul Schlüters borgerlige regering. De angreb på arbejderbefolkningens forhold, som man kunne forvente, fik et endnu mere dystert skær, idet én af fattigdommens og marginaliseringens usympatiske konsekvenser pludselig viste sig: racismen. Unge indfødte danskere fra Jægersborggade på Nørrebro var kommet i stort slagsmål med indvandrere i området.

I sammenstødet og i formiddagsbladenes dyrkelse af det så Socialistisk Arbejderparti en fare for, at en racistisk bevægelse med et bredere grundlag kunne vinde fodfæste i dansk politik. Partiets opfordring til en stor antiracistisk demonstration fra en samlet arbejderbevægelse blev afvist af de fleste andre partier. Bl.a. gav VS og DKP den begrundelse, at de ikke ville »puste til ilden« i den aktuelle konflikt. Søren Søndergaard forklarede SAP's bredere fortolkning af begivenhedernes betydning i ugeavisen Klassekampen:

Kampen mod racisme er klassekamp. Det er kamp for 35-timersuge uden lønnedgang. Det er kamp for flere og billigere boliger. Det er kamp for en garanteret minimumsindtægt for alle. Det er kamp for brugerstyrede ungdomshuse. Ja, det er kamp mod kapitalismens krise og forbrydelser mod arbejderbefolkningen og for et anstændigt liv til alle. I den kamp har arbejderbefolkningen brug for al sin styrke, hvis vi skal sejre. Derfor

må vi stå sammen: unge og gamle, mænd og kvinder, ufaglærte og lærlinge, og uanset om vi er født på Nørrebro, i Sønderborg eller Ankara.

Det er også grunden til, at vi ubønhørligt må rive masken af alle de hyklere, hvad enten de er borgerlige eller pampere i arbejderbevægelsen, som »beklager« angrebene på indvanderne, men som i deres daglige virke reelt skaber grundlaget for, at racismen kan udvikles. (...)

Natten efter, at VS og DKP ved et forhandlingsmøde havde afvist SAP's forslag om en demonstration på Nørrebro for »ikke at puste til ilden«, udbrød en brand i det diskotek, der ejes af en tyrker, som var fængslet i forbindelse med slagsmålet. Det var ikke Socialistisk arbejderparti, som

havde påsat denne brand. Den var derimod påsat af de racistiske elementer, som ønsker at opflamme racehadet og organisere det. Disse elementer har pustet, puster og vil fortsat puste til ilden.

Socialistisk Arbejderparti foreslår at gå sammen om at slukke den!

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

BLIV MEDLEM AF SAP!

Socialistisk Arbejderparti – SAP – er en revolutionær socialistisk organisation.

Vi arbejder som en del af Enhedslisten og SUF på at opbygge og styrke disse organisationer. Målet er at skabe et aktivt handlende parti og ditto ungdomsorganisation, der bidrager med handlingsforslag og politiske perspektiver til de aktuelle sociale mobiliseringer og ved en egentlig samfundsomvæltning.

SAP er også den danske afdeling af Fjerde Internationale, en global organisation for revolutionære socialister.

Læs mere på www.sap-fi.dk
Vær med i arbejdet
– bliv medlem af SAP –
Kontakt os på: sap@sap-fi.dk

INTERNATIONAL SOCIALISTISK UNGDOMSLEJR '07

Se billederne inde i bladet og på
www.flickr.com/groups/fourthinternational/
og på www.internationalcamp.org

I år var vi 11 deltagere fra Danmark – seks var der for første gang, to for anden gang, og de sidste tre var garvede ISUL-deltagere. Lørdag den 1. september mødtes vi til efterlejrstræf, hvor vi så billeder fra lejren, sludrede og spiste god mad. Hvis du har lyst til at høre mere om lejren, så kontakt Maria på maria@isul.org eller skriv til sap@sap-fi.dk